

[Frede Nielsen.]

handlingerne med regeringens medlemmer og partimedlemmer har peget på en række ting. Såvidt jeg erindrer, svarede de dengang deltagende ministre overhovedet ikke på det, jeg havde sagt, rimeligvis fordi de ikke havde det kendskab til detaljerne, som det havde været ønskeligt, de havde haft.

Kirkeministeren (Carl Hermansen): Det ærede medlem hr. Kryger har spurgt mig, om der ikke var mulighed for at få forhøjet det beløb på indtil 500 kr., som det ved ændringen af menighedsrådsloven i 1949 blev tilladt menighedsrådene at anvende til forskellige kirkelige formål. Det ærede medlem fandt, at beløbet, der efter det ærede medlems formening særlig har været til tænkt menighedsplejen, kirkeblade o. s. v., er for lille, særlig for sogne med store indbyggertal.

Jeg kan hertil straks sige, at det nævnte beløb på indtil 500 kr. ikke kan anvendes til menighedsplejen. De 500 kr. tilvejebringes gennem den kirkelige ligning, og ministeriet har bestandig fastholdt, at udgiften til det frivillige menighedsarbejde ikke kan afholdes af de kirkelige ligningsmidler. I det cirkulære, som ministeriet udsendte til menighedsrådene om ændringerne i menighedsrådsloven, er der også netop i forbindelse med omtalen af de nye bestemmelser om adgangen til at anvende indtil 500 kr. til kirkelige formål, udtalt, at det også i fremtiden vil være nødvendigt at fastholde den linie, at udgifter til frivilligt menighedsarbejde ikke kan afholdes af kirkelige ligningsbeløb og altså således heller ikke af det her omhandlede beløb. I samme cirkulære er nævnt et par eksempler på, hvad beløbet kan anvendes til, f. eks. til kirkeblad, som af det ærede medlem nævnt, til befordring af gamle og syge i sogne med store afstande. Et andet formål, som ministeriet har godkendt, er anskaffelse af publikationer til uddeling ved barnedåb eller konfirmation. Jeg må sige, at jeg stort set tror, at et beløb af 500 kr. til de nævnte formål er meget passende. En forhøjelse af beløbet ville kræve en lovændring, og det er ikke mit indtryk, at der er tilstrækkelig grund til allerede nu at søge loven ændret med hensyn til dette lille spørgsmål.

Vi må jo endelig heller ikke glemme, at ligesom det er nødvendigt under de nuværende skærpede økonomiske forhold at udvise den største sparsommelighed med statens udgifter, er det påkrævet også med hensyn til de kirkelige ligningsbeløb at udvise den størst mulige økonomi. Dette er i

år indskærpet ved et cirkulære fra kirkeministeriet. En ændring som den af det ærede medlem ønskede ville ikke rime så godt sammen med bestræbelserne for at holde de kirkelige udgifter nede for at undgå forhøjelse af kirkeskatten.

I samme forbindelse bemærker det ærede medlem, at der for menighedsrådenes dispositionsret over offentlige midler er sat meget snævre grænser set i forhold til andre administrationsområder. Menighedsrådene skulle således kunne risikere en antegnelse hos stiftsøvrigheden for en udgift til en krans til et menighedsrådsmedlem, der i sin funktionstid afgår ved døden. I umiddelbar fortsættelse siger det ærede medlem, at han dog er fuldtud enig med ministeriet i, at der skal være kontrol, og at kontrollen skal være skarp, så at der ikke kan blive anledning til misbrug af de kirkelige midler. Om en eller anden stiftsøvrighed skulle gøre antegnelse i et sådant tilfælde, skal jeg ikke kunne sige, det er jo altid noget af et skøn, hvilke udgifter af den art der kan anses for rimelige; personlig vil jeg finde, at en sådan udgift vil kunne passere, men iøvrigt glæder det mig, at det ærede medlem på dette område er ganske enig med ministeriet i, at man skal overvåge, at der ikke sker misbrug eller udvises unødigt flothed med de kirkelige midler.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen, har rettet en forespørgsel til mig vedrørende den kirkelige betjening af sygehusene og udtalt ønsket om, at der ved de meget store sygehuse blev ansat en fast sygehuspræst. Jeg deler det ærede medlems opfattelse af, at der her er et spørgsmål, som trænger sig på, fordi sygehusbehandlingen i vore dage er en ganske anden end i gamle dage; da kom man kun på sygehuset, hvis man skulle have et ben eller en arm sat af, eller man var alvorlig læderet. For øjeblikket er forholdet det, at behandlingen af langt den største part af vore syge her i landet bliver overladt til sygehusene. Derimod er jeg ikke sikker på, at jeg er enig med det ærede medlem med hensyn til den måde, hvorpå han søger spørgsmålet løst. Der er her i landet kun eet sygehus, som har en fast præst, hvis eneste opgave er at være præst på dette sygehus, nemlig Rigshospitalet. Og jeg kunne tænke mig, at det var ordningen herfra, der gav det ærede medlem mod på at foreslå en tilsvarende ordning indført for vore øvrige store sygehuse. Jeg må dertil sige, at selvom ordningen virker ganske udmærket på Rigshospitalet, fordi man der har en præst, der i særlig grad har evner til dette specielle arbejde, er det tvivlsomt, om det, som